

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

SECȚIA A DOUA

CAUZA GAGLIANO GIORGI împotriva ITALIEI

(Cererea nr. 23563/07)

(Extras)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

6 martie 2012

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile prevăzute de articolul 44 § 2 din convenție. Ea poate suferi modificări de formă.

În cauza Gagliano Giorgi împotriva Italiei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), reunită într-o cameră compusă din :

Françoise Tulkens, *președinte*,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Işıl Karakaş,

Guido Raimondi,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Helen Keller, *judecători*,

și Françoise Ellens-Passos, *grefier adjunct de secție*,

După ce a deliberat în cameră de consiliu la 14 februarie 2012,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, domnul Mario Gagliano Giorgi, este un cetățean italian născut în 1949, care trăiește la Milano. Cererea sa a fost trimisă la Curte la data de 31 mai 2007. Reclamantul a fost reprezentat la Curte de domnul B. Nascimbene și de doamna S. Mori, avocați la Milano. Guvernul italian („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, doamna E. Spatafora, precum și de către co-Agentul său, domnul N. Lettieri.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

2. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

A. Procedura principală

3. Reclamantul a fost inspector la Biroul de Imigrare al Autorității de Poliție din Milano (*Questura*).

4. Printr-un decret din 5 septembrie 1988, comunicat în ziua următoare, Parchetul de pa lângă Judecătoria din Milano a informat reclamantul că împotriva sa a fost inițiată o anchetă pentru delapidare (articolele 317 și 81 din Codul penal) și a dispus percheziții ale casei, mașinii și biroului reclamantului, care au fost efectuate la 6 septembrie 1988.

5. La data de 09 septembrie 1988, calculatorul reclamantului a fost confiscat.

6. La 20 martie 1989, judecătorul de instrucție de la Judecătoria Milano a dispus noi percheziții, care au fost efectuate în ziua următoare. La 20 martie 1989, judecătorul a emis un mandat de arestare pe numele reclamantului în baza acuzațiilor de delapidare (articolele 317 și 81 din Codul penal) și fals (articolul 479 din același cod). Reclamantul a fost acuzat de a fi forțat sau presat străini care aveau nevoie de documente de ședere să-i plătească sume de bani, în scopul de a le obține documentele de la Biroul de Imigrare,

precum și de a fi modificat declarațiile date de către un cetățean străin care a denunțat această practică. Judecătorul a ordonat, de asemenea, arestarea altor șase persoane implicate în aceleași fapte.

7. La 21 martie 1989, Prefectul (*Questore*) din Milano a dispus suspendarea reclamantului din funcție.

...

11. La 21 iunie 1989, în răspuns la cea de-a treia cerere a reclamantului, judecătorul a ordonat eliberarea sa pe motiv că Parchetul a colectat probe suficiente astfel încât nu mai exista niciun risc de ascundere a dovezilor.

12. La 25 ianuarie 1990, judecătorul a dispus trimiterea în judecată a reclamantului în fața Judecătoriei din Milano (RG nr. 185/90). Alte șapte persoane au fost de asemenea trimise în judecată.

13. Șase ședințe de judecată au avut loc între 8 și 23 mai 1990, în care au fost examinate faptele și ascultate declarații. Printr-o hotărâre din 25 mai 1990, depusă la grefă la 22 iunie 1990, instanța a constatat vinovăția reclamantului pentru delapidare și fals și l-a condamnat la patru ani și șase luni de închisoare cu interzicerea pe viață a exercitării unei funcții publice.

14. La 26 mai 1990, reclamantul a atacat această hotărâre în fața Curții de Apel din Milano (RG nr. 4630/90), solicitând o nouă anchetă și audieri, precum și achitarea sa sau recalificarea infracțiunii în luare de mită.

15. La 5 iulie 1990, la Judecătoria din Monza, reclamantul a ales municipiul S. Zenone Al Lambro (Milano), la adresa doamnei V. S., ca adresa pentru citare în cadrul procedurii în fața Curții de apel din Milano.

...

18. Printr-o hotărâre din 29 noiembrie 1993, depusă la grefă la data de 22 decembrie 1993, Curtea de apel a menținut condamnarea reclamantului pentru unele dintre acuzațiile de delapidare aduse împotriva sa și a redus pedeapsa totală la trei ani și opt luni pentru delapidare și fals.

19. La 24 decembrie 1993, reclamantul a declarat recurs, solicitând în principal anularea hotărârii Curții de apel, deoarece citarea pentru termenul din 18 mai 1993 s-a efectuat la adresa avocatului său și nu la adresa indicată la 5 iulie 1990. În subsidiar, reclamantul a solicitat din nou recalificarea infracțiunilor în luare de mită.

20. Printr-o hotărâre din 29 septembrie 1994, depusă la grefă la 1 decembrie 1994, Curtea de casație a anulat hotărârea Curții de apel și a trimis cauza spre rejudecare la o altă secție a aceleiași instanțe, printre altele, pe motivul că citarea s-a efectuat la o adresă greșită.

21. Între timp, la 10 martie 1994, *Questore* din Milano a anulat decizia de suspendare a reclamantului din funcție. Reclamantul a fost transferat la *Questura* din Torino.

22. Termenul pentru depunerea concluziilor părților în fața Curții de apel din Milano (RG nr. 2637/94) a fost programat pentru data de 29 ianuarie 1996. La o dată nespecificată, Curtea de apel a decis să judece cauza reclamantului în lipsă.

23. Printr-o hotărâre din 1 martie 1996, depusă la grefă la 30 aprilie 1996, după ce a reclasificat acuzațiile în „luare de mită”, Curtea de apel a constatat prescrierea răspunderii penale. A condamnat reclamantul la un an închisoare

pentru fals cu suspendarea executării pedepsei și a dispus interzicerea exercitării de către acesta a unei funcții publice pentru o perioadă de un an, ca pedeapsă accesorie.

24. La o dată nespecificată, înainte de iulie 1996, reclamantul a formulat din nou recurs. El a evidențiat faptul că în procedura de citare la adresa indicată, a doamnei V.S., grefa curții a adresat în mod greșit scrisoarea recomandată doamnei V. S. și nu reclamantului.

25. Printr-o hotărâre din 7 octombrie 1997, depusă la grefă la data de 18 octombrie 1997, Curtea de casație a admis recursul reclamantului și a trimis cauza spre rejudecare la o altă secție a Curții de apel.

26. La o dată nespecificată, grefa Curții de apel a efectuat citarea pentru termenul din 26 martie 1998 (RG nr. 4288/97) la unul dintre avocații reclamantului.

27. La aceeași dată, Curtea de Apel a anulat citația și a ordonat poliției îndeplinirea procedurii de citare pentru termenul din 11 iunie 1998, la adresa doamnei V. S. și la *Questura* din Torino, unde reclamantul începuse să lucreze între timp.

28. În urma ședinței din 11 iunie 1998, printr-o hotărâre pronunțată în aceeași zi și depusă la grefă la 24 iunie 1998, Curtea de apel a constatat prescrierea infracțiunii de luare de mită, a menținut condamnarea reclamantului la pedeapsa închisorii de un an cu suspendare pentru fals și, ca pedeapsă accesorie, excluderea din funcțiile publice timp de un an.

29. La 2 octombrie 1998, reclamantul a formulat din nou recurs. El a susținut că citația pentru termenul din 11 iunie 1998, trimisă la adresa doamnei V.S., nu a indicat în mod corect autoritatea judiciară competentă, iar citația trimisă la *Questura* unde lucra nu a fost valabilă, deoarece a fost înmănată ierarhicului său superior.

30. Printr-o hotărâre din 14 aprilie 1999, depusă la grefă la data de 29 aprilie 1999, Curtea de casație a respins recursul reclamantului pe motivul că, potrivit practicii instanței, atunci când o citație este înmănată superiorului ierarhic al destinatarului, se presupune că destinatarul a fost notificat și că citarea este, prin urmare, valabilă.

B. Prima cerere adresată Curții

31. La 12 octombrie 1999, reclamantul a introdus la Curte cererea nr. 52228/99, cu privire la echitatea procedurii penale împotriva sa.

32. La 8 noiembrie 2002, Curtea a declarat cererea vădit nefondată, în conformitate cu articolul 28 din convenție.

C. Procedura „Pinto”

33. La 16 octombrie 2001, reclamantul s-a adresat Curții de apel din Brescia în baza „Legii Pinto”, pretinzând 60 milioane de lire italiene (30,987 euro (EUR)) pentru prejudiciul material și moral pretins suferit din cauza duratei procedurii principale.

34. Printr-o decizie depusă la 21 februarie 2002, Curtea de apel a constatat încălcarea articolului 6 § 1 din convenție numai în ceea ce privește perioada cuprinsă între pronunțarea hotărârii Judecătorei din Milano (22 iunie 1990) și comunicarea primei hotărâri în recurs (29 noiembrie 1993). Aceasta a considerat că, având în vedere numărul instanțelor care au examinat cazul, nu au existat întârzieri nejustificate în celelalte faze ale procedurii. Instanța nu a acordat nicio compensație, considerând că reclamantul nu a demonstrat că a suferit vreun prejudiciu material sau moral și că, în orice caz, fiind condamnat la finalul procedurii principale, nu putea susține existența vreunui prejudiciu moral cu privire la durata acesteia.

35. La 24 aprilie 2002, reclamantul a formulat recurs. Printr-o hotărâre comunicată la 24 octombrie 2003, Curtea de casație a anulat decizia recurată, considerând că rezultatul favorabil sau nu al procedurii nu exclude, în sine, existența unui prejudiciu moral cu privire la durata acesteia, și, de asemenea, că o pretenție legată de daunele provocate ca urmare a duratei excesive a procedurii trebuia motivată. Cauza a fost trimisă la Curtea de apel din Brescia.

36. La 20 aprilie 2004, reclamantul s-a adresat instanței, susținând, printre altele, că în urma hotărârii din 24 octombrie 2003, Adunarea plenară a Curții de casație a pronunțat patru hotărâri (nr. 1338, 1339, 1340 și 1341 din 2004), prin care a concluzionat că nu era necesar a se demonstra existența unui prejudiciu moral.

37. Printr-o decizie din 7 iulie 2004, comunicată la 21 iulie 2004, Curtea de apel a respins recursul, pe motivul că principiile care decurg din hotărârile Plenului Curții de casație nu erau direct aplicabile în procedurile de rejudecare și că reclamantul nu și-a motivat cererea cu privire la prejudiciul moral, așa cum ar fi trebuit să facă. De asemenea, a constatat că prelungirea procedurii penale a fost în interesul său, pentru ca infracțiunile de care a fost acuzat să se prescrie.

38. La 15 noiembrie 2004, reclamantul a formulat recurs. Printr-o hotărâre comunicată la 6 decembrie 2006, Curtea de casație a respins recursul și a dispus ca reclamantul să plătească 3.000 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.

...

ÎN DREPT

I. CAPETELE DE CERERE CU PRIVIRE LA ARTICOLUL 6 § 1 DIN CONVENȚIE

...

A. Durata acțiunii principale și lipsa despăgubirilor ca urmare a procedurii „Pinto”

50. Curtea notează că reclamantul s-a plâns de încălcarea articolului 6 din Convenție, deoarece nu a primit nicio compensație pentru procedura derulată împotriva lui, care a durat zece ani și șapte luni pentru trei grade de jurisdicție.

Lipsa unui prejudiciu important

51. În observațiile sale din 20 mai 2010, Guvernul a susținut că reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu important. Acesta a făcut trimitere la textul articolului 35 § 3 (b) din Convenție, așa cum a fost modificată prin Protocolul nr. 14, potrivit căruia Curtea poate declara inadmisibilă o cerere în cazul în care consideră că „reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu important, cu excepția cazului în care respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și Protocoalele sale impune o examinare a fondului cererii, și cu condiția de a nu respinge din acest motiv nicio cauză care nu a fost examinată corespunzător de o instanță națională”.

52. Guvernul a afirmat, în special, că prelungirea procedurii în cauză a permis reducerea pedepsei reclamantului, deoarece infracțiunea de luare de mită a fost declarată prescrisă. A mai susținut că reclamantul a obstrucționat desfășurarea procedurii, astfel încât acuzațiile împotriva sa să se prescrie.

53. Reclamantul a contestat argumentele Guvernului cu privire la comportamentul său obstructiv și a negat obținerea unui beneficiu prin intervenirea prescripției. El a susținut îndeosebi faptul că, având în vedere că prin hotărârea Curții de apel de la 1 martie 1996 s-a suspendat deja executarea pedepsei, faptul că urmărirea penală a fost declarată prescrisă nu a afectat în mod substanțial condamnarea.

54. Curtea subliniază că scopul noului criteriu de admisibilitate privind „prejudiciul important” este de a permite eliminarea mai rapidă a cauzelor nefondate și, astfel, de a-i permite să se concentreze pe misiunea sa principală, aceea de a asigura protecția juridică a drepturilor garantate de Convenție și de protocoalele sale (a se vedea *Ștefănescu împotriva României* (dec.), nr. 11774/04, 12 aprilie 2011, § 35).

55. Inspirat din principiul general *de minimis non curat pretor*, noul criteriu se bazează pe ideea că o încălcare a unui drept, chiar reală din punct de vedere strict juridic, ar trebui să atingă un nivel minim de severitate pentru a justifica o examinare de către un tribunal internațional (a se vedea *Korolev împotriva Rusiei* (dec.), nr. 25551/05, 1 iulie 2010). Evaluarea acestui nivel minim este, prin natura lucrurilor, relativă și depinde de toate circumstanțele cauzei (a se vedea *Korolev*, citată mai sus, și, *mutatis mutandis*, *Soering împotriva Regatului Unit*, 7 iulie 1989, § 100, seria A nr. 161). Gravitatea unei încălcări ar trebui să fie analizată luând în considerare atât percepția subiectivă a reclamantului, cât și implicațiile obiective într-un anumit caz.

56. În lumina criteriilor stabilite în jurisprudența sa, Curtea consideră că, pentru a stabili dacă încălcarea unui drept atinge nivelul minim de severitate, printre altele, următorii factori ar trebui să fie luați în considerare: natura dreptului pretins încălcat, gravitatea impactului pretensei încălcări cu privire la exercitarea unui drept și/sau posibilele efecte ale încălcării asupra situației

personale a reclamantului (a se vedea *Giusti împotriva Italiei*, nr. 13175/03, § 34, 18 octombrie 2011).

57. În speță, Curtea notează că, din cauza duratei procedurii în cauză, la 11 iunie 1998, Curtea de apel a constatat prescrierea infracțiunii de luare de mită, și că acest lucru a condus la o reducere a pedepsei reclamantului deoarece, din cele două infracțiuni de care a fost acuzat, aceasta era cea care antrena sancțiunea cea mai aspră, chiar dacă materialul prezentat Curții nu a indicat cu exactitate cuantumul acestei reduceri și nici nu a clarificat dacă a existat în cele din urmă o legătură între reducerea respectivă și încălcarea cerinței „termenului rezonabil”. De asemenea, Curtea observă că reclamantul a decis să nu renunțe la beneficiul prescripției, la care avea dreptul în conformitate cu legislația italiană. În aceste condiții, Curtea consideră că reducerea pedepsei a compensat sau cel puțin a redus semnificativ prejudiciul suferit în mod normal datorită duratei excesive a procedurilor penale. Mai mult, Curtea nu vede relevanța observațiilor reclamantului cu privire la faptul că hotărârea din 1 martie 1996 prevedea o pedeapsă cu suspendare (a se vedea § 23 de mai sus). Ea observă în această privință că, în aceeași hotărâre, Curtea de apel din Milano a declarat deja ca prescrisă infracțiunea de luare de mită.

58. În consecință, Curtea consideră că reclamantul nu a suferit un „prejudiciu important” în ceea ce privește dreptul său la un proces într-un termen rezonabil.

59. În ceea ce privește determinarea dacă respectarea drepturilor omului garantate de Convenție și de protocoalele sale impune examinarea pe fond a cererii, Curtea reiterează faptul că această noțiune reflectă condițiile deja definite pentru aplicarea articolelor 37 § 1 și 38 § 1 din Convenție (în versiunea sa înaintea Protocolului nr. 14). Instituțiile Convenției au interpretat în mod constant aceste dispoziții în sensul că este nevoie de examinarea în continuare a unei cauze, chiar în cazul unei soluționări pe cale amiabilă sau atunci când există motive pentru radierea cererii de pe rol. Cu toate acestea, s-a constatat că o astfel de examinare nu este necesară atunci când există o jurisprudență clară și consolidată cu privire la aspectele din Convenție incidente în cauza supusă Curții spre analiză (a se vedea, printre altele, *Van Houten împotriva Olandei* (radiere), nr. 25149/03, ECHR 2005-IX și *Kavak împotriva Turciei* (dec.), nr. 34719/04 și 37472/05, 19 Mai 2009).

60. Astfel, Curtea consideră că în prezenta cauză, examinarea în continuare a plângerii nu este justificată de cerințele imperative ale ordinii publice europene, din care Convenția și protocoalele sale fac parte.

61. Prezentul capăt de cerere ridică problema duratei rezonabile a procedurilor penale, în special durata procedurii principale în contextul remediei introdus de către „Legea Pinto”, cu privire la care Curtea a dezvoltat o jurisprudență abundentă (a se vedea, printre altele, *Cocchiarella împotriva Italiei* [GC], nr. 64886/01, ECHR 2006-V; *Simaldone împotriva Italiei*, nr. 22644/03, 31 martie 2009; și *Labita împotriva Italiei* [GC], nr. 26772/95, ECHR 2000-IV).

62. În aceste condiții, Curtea consideră că respectarea drepturilor omului nu necesită continuarea examinării acestui capăt de cerere.

63. În cele din urmă, în ceea ce privește cea de-a treia condiție de admisibilitate prevăzută de noul criteriu, și anume că nicio cerere nu poate fi respinsă dacă nu a fost „examinată corespunzător de o instanță națională”, Curtea reiterează faptul că scopul acesteia este de a se asigura că fiecare cauză are parte de o examinare judiciară, la nivel național sau la nivel european. Clauza este, de asemenea, conformă cu principiul subsidiarității, așa cum se reflectă în special în articolul 13 din Convenție, care impune ca un remediu efectiv împotriva încălcărilor să fie disponibil la nivel național (a se vedea *Korolev*, citată mai sus). Împreună cu clauza de salvagardare anterioară, aceasta garantează examinarea cu precădere de către Curte a problemelor grave care afectează aplicarea sau interpretarea Convenției și a protocoloalelor sale sau întrebări importante cu privire la legislația națională (a se vedea raportul explicativ la Protocolul nr. 14, § 83).

64. În speță, Curtea notează că problema duratei procedurii penale a fost analizată în două rânduri de către instanțele competente (Curtea de apel și Curtea de casație), în lumina dispozițiilor legii „Pinto”, reclamantul având posibilitatea să expună în fața acestei din urmă instanțe motivele de recurs împotriva deciziei primei instanțe de a nu-i acorda despăgubiri.

65. În aceste condiții, Curtea consideră că respectiva cauză a fost analizată în mod corespunzător de o instanță internă și că nicio chestiune importantă care afectează aplicarea sau interpretarea Convenției sau care privește legislația națională nu a fost lăsată neclarificată.

66. Având în vedere cele de mai sus, precum și condițiile prevăzute la articolul 35 § 3 (b) din Convenție, Curtea consideră că acest capăt de cerere trebuie declarat inadmisibil în temeiul articolului 35 §§ 3 (b) și 4 din Convenție.

...

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN UNANIMITATE, CURTEA

1. *Declară* admisibil capătul de cerere privind durata excesivă a procedurii „Pinto” și inadmisibil restul cererii;

...

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la 6 martie 2012, în temeiul articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

Françoise Elens-Passos
Grefier adjunt de secție

Françoise Tulkens
Președinte

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului fiduciar pentru drepturile omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reproducă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul fiduciar pentru drepturile omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2013

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has share it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2013

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) où de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.